

Αναστασία Τζαβάρα

Δύο μικρά δεινοσαυράκια θέλουν να πάνε σχολείο μαζί με τα παιδάκια

Μέσα σε μια πολιτεία δεινοσαύρων μπορείς να βρεις μεγαλόσωμους δεινόσαυρους με ουρές μακριές σαν σωλήνες, αστραφτερά δόντια, τεράστιες πατούσες και μεγάλα μάτια που μπορούν να δουν πέρα μακριά. Κάπου εκεί υπήρχαν δύο μικρά δεινοσαυράκια, η Αγάπη και η Χαρά. Ήταν δίδυμα αδέρφια και τους άρεσε πολύ να παίζουν και να ανακαλύπτουν νέα πράγματα. Το Καλοκαίρι ήταν η αγαπημένη τους εποχή και με τους φίλους τους έκαναν βόλτες όλη μέρα.

Πλησίαζε όμως ο καιρός που το Φθινόπωρο πλησίαζε και μαζί του έφτανε και η στιγμή να πάνε σχολείο. Ήταν η πρώτη φορά που θα πήγαιναν και είχαν αγωνία να δουν πως είναι και να γνωρίσουν τους συμμαθητές τους. Η Χαρά ήθελε σαν τρελή να ξεκινήσει, σε αντίθεση με την Αγάπη που φοβόταν λίγο. Εκείνο το πρωί η μαμά μετά το πρωινό θα τους μιλούσε γι' αυτό. Έφαγαν μισό φοίνικα που

μόνοι τους είχαν κόψει όταν ξύπνησαν, έκαναν μπάνιο στον καταρράκτη και ετοιμάστηκαν για το καθιερωμένο παιχνίδι.

«Λοιπόν κορίτσια μου, έφτασε ο καιρός για να ξεκινήσετε το σχολείο» είπε η μαμά.

«Τέλεια! Ανυπομονούμε!» είπαν με μια φωνή.

«Όπως γνωρίζετε, εδώ στην ζούγκλα δεν υπάρχει σχολείο οπότε θα πάτε στο σχολείο της πόλης που είναι πέντε χιλιόμετρα από εδώ.»

«Μα εκεί δεν πηγαίνουν δεινόσαυροι..» είπε η Αγάπη προβληματισμένη.

«Ναι, πηγαίνουν άνθρωποι.» είπε η μαμά με ήρεμο τόνο.

«Άραγε θα τα καταφέρουμε; Δεν θα είναι κανείς σαν εμάς, θα είναι περίεργα.» απάντησε η Χαρά.

«Σίγουρα θα τα καταφέρετε!» είπε με βεβαιότητα η μαμά δεινόσαυρος.

Την επόμενη βδομάδα που ξημέρωσε το πρωινό εκείνο που το σχολείο ξεκινούσε, η Αγάπη και η Χαρά ετοιμάστηκαν για την πρώτη τους μέρα. Έφαγαν, βούρτσισαν τα μεγάλα τους δόντια κι έκαναν μπάνιο για να λάμψει το δέρμα τους κάτω από το φως του ήλιου. Η μαμά τους έδωσε τις τσάντες από φύλλα φοίνικα που είχε φτιάξει, τους έβαλε από έναν ανανά με έναν ξύλινο καλαμάκι για να πιουν στο διάλειμμα και ξεκίνησαν για το σχολείο.

Η διαδρομή μπορεί να φαίνεται μεγάλη αλλά δεν ήταν τίποτα για τα δεινοσαυράκια που καθημερινά περπατούσαν πολύ μέσα στην ζούγκλα. Φτάνοντας στο σχολείο αντίκρυσαν ένα γεμάτο προαύλιο από παιδάκια που φώναζαν όλα μαζί. Κάποια νύσταζαν, άλλα ήθελαν την μαμά τους κι έκλαιγαν γιατί δεν ήθελαν να πάνε, κάποια άλλα μιλούσαν μεταξύ τους. Η Αγάπη και η Χαρά κοιτούσαν με απορία και με το ίδιο βλέμμα τους κοιτούσαν και τα υπόλοιπα παιδιά.

Όταν μπήκαν στην τάξη η δασκάλα καλωσόρισε όλα τα παιδιά και πήγαν στα θρανία τους. Όλοι βρήκαν μια θέση εκτός από τα δύο δεινοσαυράκια που αρχικά δυσκολεύτηκαν να μπουν στην αίθουσα γιατί δεν χώραγαν από την πόρτα. Ύστερα έκατσαν στα θρανία τους αλλά ούτε κι εκεί χωρούσαν καλά. Βλέπετε και η πόρτα αλλά και τα θρανία ήταν για ανθρώπους κι όχι για μεγάλους

δεινοσαύρους, με ουρά και τέσσερα, μεγάλα πόδια. Στο διάλειμμα η Αγάπη και η Χαρά κάθονταν μόνες στο προαύλιο και ρουφούσαν προβληματισμένες τους χυμούς τους γιατί κανένα παιδάκι δεν ήρθε να τους μιλήσει. Έτσι γύρισαν στεναχωρημένες στο σπίτι.

«Πώς πήγε η πρώτη μέρα;» ρώτησε η μαμά.

«Χάλια!» είπε η Αγάπη και τρεις μεγάλες σταγόνες δάκρυα κύλισαν στο πρόσωπό της.

«Μα γιατί;» αναφώνησε εκείνη.

«Δεν μας μίλησε κανείς, όλοι μας κοίταζαν περίεργα και τα θρανία ήταν τόσο μικρά που φοβόμουν μην σπάσουν και δεν πρόσεχα καθόλου στο μάθημα γιατί αν έσπαγαν θα έπεφτα κάτω και θα γελούσαν όλοι μαζί μου.» είπε η Χαρά. «Μα καλά τι έχουμε;» ρώτησε.

«Είμαστε δεινόσαυροι χαζή!» είπε η Αγάπη. «Είμαστε τεράστιες, με μεγάλα πόδια και δόντια, ουρά και δεν χωράμε στα θρανία. Τα παιδιά μας φοβούνται!»

Η μαμά στεναχωρημένη που τα παιδιά της είχαν μια δύσκολη πρώτη μέρα προσπάθησε να τους φτιάξει το κέφι. «Μην ανησυχείτε, ήταν η πρώτη μέρα. Κάθε αρχή στην ζωή μας είναι δύσκολη. Όλα θα πάνε καλά. Απλά δώστε λίγο χρόνο. Ελάτε να φάτε και μετά το φαγητό έχει για επιδόρπιο γρανίτα μάνγκο» τους είπε και τους έδωσε από ένα φιλί.

Την επόμενη μέρα τα πράγματα κύλισαν με παρόμοιο τρόπο. Η Αγάπη και η Χαρά κάθονταν μόνες τους, στριμώχνονταν στα μικρά θρανία και τα παιδάκια τους

κοίταζαν με φόβο. Η Αγάπη είχε φέρει μαζί της μερικά φρούτα και πρόσφερε στους συμμαθητές της, όμως κανένας δεν πήρε. Η δασκάλα έβλεπε την κατάσταση και πήγε να τους μιλήσει.

«Τι κάνετε κορίτσια;» τους είπε με χαμόγελο.

«Κυρία, τα θρανία είναι πολύ άβολα, δεν μπορούμε να προσέξουμε στο μάθημα γιατί φοβόμαστε μην σπάσουν ξαφνικά! Πονάνε τα πόδια μου και η ουρά μου» είπε η Χαρά. «Θα μιλήσω στον διευθυντή του σχολείου για να πάρει καινούρια και να μην έχετε πρόβλημα. Αλλά μόνο αυτό σας απασχολεί;» είπε η δασκάλα.

«Εεε όχι μόνο αυτό. Οι συμμαθητές μας δεν μας μιλάνε και δεν παίζουν μαζί μας. Εντάξει είμαστε δεινόσαυροι κι ίσως αυτό τους τρομάζει. Το μεγάλο μας σώμα, τα δόντια μας και τα μεγάλα μας μάτια. Είμαστε διαφορετικοί.» είπε η Αγάπη.

Η δασκάλα προβληματισμένη με την στάση των παιδιών, μπήκε σε σκέψεις για να αλλάξει αυτή την κατάσταση. Αρχικά θα μιλούσε στον διευθυντή για τα θρανία και ύστερα θα βοηθούσε τα μικρά δεινοσαυράκια να ενταχθούν στη σχολική κοινότητα.

Μετά από δύο μέρες κατά την διάρκεια του διαλείμματος τα παιδιά έπαιζαν με μία μπάλα. Ένα αγόρι την κλότσησε τόσο δυνατά που πήγε και καρφώθηκε ψηλά σε ένα δέντρο.

«Πωπω, πως θα την φτάσουμε εκεί πάνω;» είπε ένα κοριτσάκι.

«Μάλλον δεν μπορούμε να την κατεβάσουμε, ούτε σκάλα δεν φτάνει εκεί.» απάντησε ένα άλλο αγόρι.

Η Χαρά είδε ότι τα παιδιά δεν ήξεραν πώς να κατεβάσουν την μπάλα και της ήρθε μια ιδέα. Πλησίασε κοντά τους, πήγε στο δέντρο, έφτασε την μπάλα και την έριξε ξανά κάτω. Όλα τα παιδιά ενθουσιάστηκαν με αυτό και συνέχισαν να παίζουν. Η Χαρά ξεκίνησε να φύγει, αλλά ξαφνικά ακούει το εξής: «Ε, που πας; Θες να παίξεις κι εσύ;» Γύρισε και χαμογέλασε με τα τεράστια δόντια της. «Φυσικά! Αλλά θα έρθει και η αδελφή μου μαζί!» είπε. «Ναι αμέ!» της είπε το κοριτσάκι. «Αγάπηηηηηη. Έλα να παίξουμε!» φώναξε η Χαρά και η Αγάπη ήρθε τρέχοντας.

Σιγά σιγά όλα άρχισαν να φτιάχνουν. Τα παιδιά άφησαν πίσω την αρχική τους συμπεριφορά κι άρχισαν να κάνουν παρέα με την Χαρά και την Αγάπη. Ανακάλυψαν ότι ήταν πολύ καλές σε όλα τα παιχνίδια. Η Χαρά ήταν πολύ καλός τερματοφύλακας

και δύσκολα της έβαζες γκολ. Τα τέσσερα πόδια της και κυρίως η ουρά της έκαναν το τέρμα της κανονικό απόρθητο φρούριο.

Από την άλλη μεριά η Αγάπη ήταν πολύ καλή ζωγράφος. Βούταγε την ουρά της στα χρώματα κι έδινε έμφαση στις λεπτομέρειες και με τις πατούσες της έβαφε πολύ γρήγορα κάθε λευκό χαρτί που της έδιναν. Μπορούσε σε δέκα λεπτά να ζωγραφίσει ολόκληρο τοίχο. Τα άλλα κορίτσια την θαύμαζαν για την ταχύτητά

της και φυσικά την φαντασία της. Επίσης πήραν καινούρια θρανία φτιαγμένα από πολύ καλά υλικά για να μπορούν να κάθονται άνετα χωρίς να φοβούνται μην πέσουν ή να πιάνεται η ουρά τους.

Και η πρώτη σχολική χρονιά κύλισε με πολύ παιχνίδι, νέες γνώσεις, καινούριους φίλους. Όταν τέλειωσε το σχολείο κάλεσαν τους συμμαθητές τους στην ζούγκλα κι έπαιξαν όλοι μαζί στον καταρράκτη, ήπιαν χυμό καρύδας από καρύδες που έπεσαν από το δέντρο ενώ η Χαρά έδωσε μία με την ουρά της στον κορμό και το καλύτερο όλων ήταν όταν κάποιοι συγγενείς δεινόσαυροι των κοριτσιών, πήραν τα παιδιά στις ράχες τους για να δουν από ψηλά την δύση του ήλιου. Δεν είχαν ξαναδεί τόσα πολλά χρώματα μαζεμένα σε έναν ουρανό.

Μπορεί στην αρχή να ήταν δύσκολα, όμως στην πορεία όλα κύλισαν όμορφα για την Αγάπη και την Χαρά που εντάχθηκαν σε έναν νέο κόσμο. Βίωσαν καινούριες καταστάσεις και τα παιδάκια έμαθαν από αυτές τόσα πολλά, απόδειξη του ότι μπορεί να μην μοιάζουμε μεταξύ μας, όμως έχουμε τις ίδιες ανάγκες, κοινά ενδιαφέροντα και μαζί μπορούμε να βιώσουμε τόσα όμορφα πράγματα, γιατί η δύναμη του μαζί είναι τεράστια.

Αναστασία Τζαβάρα

ΠΕ10 Κοινωνιολόγος